

DEN DANSKE *Sterne*

NR. 5
MAJ 1965
114. ÅRG.

DEN *danske* **STJERNE**

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 5

MAJ 1965

114. ÅRG.

Indhold:

De blide strenge	103
The Spoken Word	104
Fra missionens præsidentskab	105
Søg efter jeres døde	106
Månedens spørgsmål	109
Moders Dag	110
Hold budene	111
Hjælpeforeningen	112
Genealogisk Forening	113
Søndagsskolen	114
Primary	117
Præstedømmet	118
Kredslærerindernes Budskab	119
Bygge-Hygge-Middag	120
Personlige nyheder	122

Forsiden:

København: Tivoli, i baggrunden Rådhuset

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år, i udlandet \$ 3,00 pr. halvår, \$ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til

Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon (01) 34 24 55

R. Earl Sorenson, missionspræsident, ansvarh. redaktør

Mary W. Kaiser, redaktør

Annoncer: Jørgen W. Schmidt

DE BLIDE STRENGE

af *President David O. McKay*

Hvem er de børn, som kommer for at glæde mandens og kvindens hjerte og gøre dem til fader og moder? Mere end én gang har jeg brugt denne definition: Barnet er en yndig ny blomst i menneskeheden, frisk fra Guds hjem, for at blomstre her på jorden.

At mange kræfter indvirker på barnet, ved man godt. Men i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige kommer hjemmet først. På fædre og mødre har Herren lagt et af de største ansvar, som kan komme til noget menneskeligt væsen. Her er, hvad Han atter siger:

»... Om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspåleggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved.« (L. & P. 68:25).

Jeg tror, at forældre sædvanligvis gør dette, og dog er jeg overbevist om, at der stadig er megen chance for forbedring i denne retning. Skemaerne for familieaften-programmerne, som nu er begyndt over hele Kirken, vil sætte Dem i stand til at gøre mere.

Gør hver time, hvert øjeblik, som De tilbringer sammen som en familie, til noget virkelig kosteligt. Deres eksempel vil belære Deres børn mere virksomt end det De siger. Fra vore hjem kommer Kirkens og regeringens fremtidige ledere.

Der er små strenge af indflydelse, som binder og former det lille barns liv, den lille drengs liv, indtil ungdommen begynder at blive bundet af tove og senere i livet af kæder — vanens kæder.

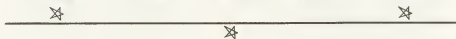
De kræfter, som kaster disse små strenge i børnenes liv ud, er hjemmet, legepladsen, skolen, kammeraterne og samfundet. Utallige tusinder af folk arbejder i dag og prøver på at lede skolens, legepladsens, samfundets og forretningslivets indflydelse, så disse strenge kan føre ungdommen i den rigtige retning. Alle disse kræfter er udenfor hjemmet.

Men den første og vigtigste kraft i barnets udvikling og opdragelse er familien. »Det dydige hjem er grundvolden for al national fremgang«.

»Nationens styrke, især en republikansk nations«, siger en skribent, »ligger i folkets intelligente, velordnede hjem. Til at gøre mænd af drenge og kvinder af piger findes der ikke noget sted som hjemmet.«

Hvad er så disse fundamentale hjemlige indflydelser i barnets liv? Jeg skal først nævne de fysiske omgivelser. Barnets fysiske sikkerhed ligger stort set i den beskyttelse det får i sit hjem. Et godt hjem omfatter en rimelig kundskab fra forældrenes side, og specielt moderens, til den nødvendige fysiske omsorg, passende ernæring, hygiejnisk levevis, forebyggelse af sygdom, tilstrækkeligt husly, passende klæder, ren føde, herunder vand, frisk luft og beskyttelse mod ulykker. Et godt hjem kræver gode sundhedsvaner gennem forældrenes instruktioner og eksempel med hensyn til spisning, søvn og passende motion. Jeg behøver ikke dvæle ved denne fase af et godt hjems fundamentale tilstand; hvis vi kan have passende ventilerede hjem, hvis vi ved, hvilken slags mad vi skal give børnene, bidrager vi til hjemmets sundhed og lykke.

Jeg vil gerne som den anden indflydelse omtale lejligheden til at uddanne sig. Forældre må føre an i den kulturelle udvikling og vise villighed til at besvare spørgsmål. Et barn, som stiller spørgsmål, bidrager til lykken i ens liv. Det barn er heldigt, hvis forældre af og til kan forlade deres arbejde for at opmuntre det i konstruktiv leg eller tilbringe nogle timer sammen med det og studere naturen. Hvem kan afgøre den kulturelle værdi af et sådant samvær, et barn med dets moder — et barn, som ser den strålende solnedgang, naturens skønhed og de snedækte bjergtinder gennem sin faders eller sin moders øjne? Senere i livet vil han aldrig se på disse ting uden at tænke på sine forældre. Det er de blide strenge, som fører ungdommen ind på omhedens og menneskekærlighedens stier.

Lad os i børnenes liv indprente en sjælens ædelhed, som instinktmæssigt vil få dem til at elske det skønne, det ægte, det dydige, og instinktmæssigt få dem til at vende sig fra det hæslige, det falske og det syndige.

De er vigtige, de fysiske og kulturelle omgivelser, men jeg har blot omtalt dem for at få Dem hen til det, jeg betragter som det vigtigste, selv om det er det mest abstrakte i et barns liv. Jeg hentyder til hjemmets personlige indflydelse. Den vigtigste faktor i barnets liv er den vekselvirkning, som de enkelte personer indenfor familien har.

Hvem kan måle hjemmets indflydelse? Sundhed er vigtig, og fysiske omgivelser og kultur er lige så vigtige, men det vigtigste af alt er den kombination af personlig indflydelse, som er samlet i hellighed hos moderen. Hvis vi blot kan få evangeliets ånd ind i vore hjem — blot få vore drenge og piger til at føle denne kærlighed til forældre og til hinanden og kærlighed til evangeliet gennem moderen — så er vore problemer løst.

Gud hjælp os til i større grad at indføre Jesu Kristi evangeliums idealer i vore hjem. For at sige det rent ud, lad os få disse drenge til at knæle med os i bøn noget oftere. Det er en af de praktiske ting, der skal gøres. Lad forældre og børn gennem familiebønnen komme i Guds nærhed. Lad os tale oftere om evangeliet og stille og besvare spørgsmål herom. Følg altid Guds befaling til folket i denne uddeling. I det skriftsted, som allerede er citeret: »... Om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligåndes gave gennem håndspåleggelse, når de er otte år gamle, skal synden blive på forældrenes hoved.« (Idem.)

Gud velsigne de sidste dages helliges hjem.

David O. McKay

Oprigtig taknemmelighed er ikke tavs ...

af Richard L. Evans

I et essay om historie skrev en forfatter: »En lektie, og kun én, kan historien siges at gentage med tydelighed: at verden på en eller anden måde er bygget op på moralsk grundlag, at i det lange løb er det godt med det gode, at i det lange løb er det galt med det onde ...«

For dette er vi meget taknemmelige: taknemmelige for loven, for den grundvold, hvor vi kan sætte vore fødder, for moralen, for den moralske lov, taknemmelige for budene, for årsagerne og følgerne, uden hvilke vi ikke ville vide, hvad vi kunne regne med. Vi er taknemmelige for familie og venner, for en overbevisning om formålet med livet, for visheden om menneskehedens skæbne. Vi er taknemmelige »for velsignelser vi ikke kan måle, for gaver vi ikke kan vurdere ... for bøger, musik, kunst, og for de store opfindelser, som gør disse velsignelser tilgængelige ... for små børns latter ... for midlerne til at lindre menneskelige lidelser ... og forøge livets glæder ... for alt godt og oploftende ...« Vi er taknemmelige, som dr. Edward L. Thorndike har sagt det, for, at »hos de gode mennesker er kærlighed stærkere end had, venskab er stærkere end egenkærlighed, og taknemmelig-

hed er stærkere end misundelse ... Det er en del af moralen og klogskaben, at vi alle skal være taknemmelige for de forældre, som har taget sig af os, for venner som har givet os kammeratskab ... samfundet, som beskytter os, uddanner os og giver os en chance for at tjene et ærligt levebrød ... Vi burde være taknemmelige overfor alle anstændige mennesker, som bevarer freden, udfører hæderligt arbejde, og betaler deres regninger ... Lad os udtrykke vor taknemmelighed ved at efterligne dem.« Oprigtig taknemmelighed er ikke altid tavs, ikke neutral, ikke uvirksom. Oprigtig taknemmelighed er noget vi gør noget ved. Og når vi har fået så meget, har vi grund til at vise taknemmelighed ved at give kærlighed, ved at give af os selv, ved at arbejde, ved at påtage os et ansvar, ved at tage vare på vore børn, ved i loyalitet at efterleve principperne, ved at holde budene, ved at ydmyge os for det guddommelige forsyn, taknemmelige for alt, hvad Gud har givet. »Den, der modtager alt med taknemmelighed, skal blive helliggjort, og de jordiske ting skal tilfalde ham ...« (L. & P. 78:19).

(Fra Tempelpladsen, 22. november 1964).

Fra missionens præsidentskab

Der er en af vore sange, som udtrykker et advarende ord og samtidig et vidunderligt opmunrende ord:

»Om af trængsel du må prøves, svigt dog ej.
Om end venner du berøves, svigt dog ej.
Om af verden du foragtes, og som dåre
du betragtes,
og af modgang overmagtes, svigt dog ej.»

Hvor ofte hører jeg ikke, at det er svært at tilhøre Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, at det kræver meget af den enkelte af tid, af penge, af arbejde. Vi lægger en allfor hård byrde på vore medlemmer, vi giver dem ikke tid nok til dem selv, så de kan gøre hvad de ønsker, etc.

Jeg kunne tænke mig at genfortælle et vidnesbyrd, som en gammel pioner gav, da han en dag overværede en søndagsskoleklasse og kom ind i en diskussion, hvor der opstod en skarp kritik af Kirkens ledere, fordi de havde tilladt et håndværkerkompagni at starte sent på året på vej til Salt Lake City, og mange måtte gennemgå store vanskeligheder og lidelser, ja endog miste deres liv og deres kære liv. Der var nogle i klassen, som syntes det var alt for meget at påtage sig.

Her er så vidnesbyrdet fra en af dem, som udholdt disse vanskeligheder:

»En diskussion i N. T. Porters klasse, med skarp kritik af de skæbnessvangre håndværkerkompagnier.

En ældre mand rejste sig og sagde i hovedtrækene følgende: Jeg beder jer standse denne kritik. I diskuterer en sag, som I ikke kender noget til. Kolde historiske kendsgerninger giver ikke den rette fortolkning.

Var det en fejl at sende håndværkerkompagniet afsted så sent?

Jeg var med i det kompagni og min hustru også. Vi led mere end nogen kan forestille sig det, og mange døde af sult og udmattelse, men har I nogensinde hørt en af de overlevende fra dette kom-

pagni udtale et kritisk ord? Ikke en eneste fra dette kompagni har nogensinde apostaseret eller er faldet fra Kirken, fordi vi alle kom igennem det med den absolutte kundskab, at Gud lever, for vi lærte Ham alle at kende i vore ulykker.

Jeg har trukket min håndkærre, når jeg var så svag og udmattet af sygdom og mangel på føde, at jeg næppe kunne sætte den ene fod foran den anden. Jeg har set fremad og har set et stykke sandjord eller en bakkeskråning, og jeg har sagt, jeg kan gå så langt, og så må jeg opgive, for jeg kan ikke trække lasten igennem det. Jeg har gået til det stykke sandede jord, og når jeg nåede det, begyndte kærren at skubbe; jeg har mange gange set mig tilbage for at se, hvem der skubbede på min kærre, men mine øjne så ingen. Jeg vidste, at Guds engle var der.

Var jeg ked af, at jeg valgte at komme med håndkærre? Nej. Hverken den gang eller et eneste øjeblik senere i mit liv. Den pris vi betalte for at lære Gud at kende, var det et privilegium at betale, og jeg er taknemmelig over, at jeg kom med Martins håndværkerkompagni.»

Der er ingen pris, der er for høj at betale for at kende Gud og opnå evigt liv, selv at betale med døden, hvis det er nødvendigt. »Thi hvad gavner det et menneske, om han vinder den hele verden, men må bøde med sin sjæl?«

Dette er det evige liv: At kende den eneste sande Gud og Ham, som Han har sendt, Jesus Kristus.

At kende Gud og Jesus Kristus er at gøre Hans vilje.

Lad os være villige til at betale prisen for at kende Gud, komme hvad der vil.

»Modigt strid for sandheds sag,
hvor trang end er din vej!
Komme vil en glædens dag
for hver, som svigter ej.»

R. Earl Sorenson, missionspræsident

Søg efter jeres døde

af præsident N. Eldon Tanner,
anden rådgiver i Det Første Præsidentskab.
Tale ved indvielsen af Oakland Templet.

Jeg er sikker på, at vi alle har den bøn i os, at vi kan blive værdige til at komme og dvæle med Ham.

Jeg anser det for et stort privilegium og en stor velsignelse at være her nu til morgen og at have været her i går og få del i den vidunderlige ånd i dette hellige hus, og at se, hvorledes vor Præsident var velsignet. Det er et mirakel, at han har været i stand til at komme her og tale til os og lede os, inspirere os og indvie denne hellige bygning til vor Himmelske Fader.

Det er en stor glæde og velsignelse for os at være i stand til at være her, mine brødre og søstre. Jeg håber, I føler, og jeg ved, I ikke kan lade være at føle, at Herrens Ånd er tilstede her.

Præsident McKay sagde to eller tre gange i går, at sløret er tyndt, og en som han var knyttet til, sagde, at der er intet slør. Jeg føler nu til morgen, at sløret er meget tyndt. Jeg ved, det er tyndt og især for dem, som er gået forud for os, for dem, som er på den anden side — vor Fader i himlen, vor Herre Jesus Kristus, profeterne fra disse de sidste dage, og vore kære, som er der og venter på os.

Jeg gentager atter, at jeg er så glad for, at jeg kan have denne oplevelse, og så glad ved at være så nært knyttet til vor Præsident, Guds profet, om hvem jeg gerne vil bære mit vidnesbyrd nu.

Jeg ved så sikkert som jeg står her, at en Guds profet har præsideret ved disse møder. Vi ledes direkte af Herren, hvis indflydelse er hos os her i dag, og jeg ved, som den smukke sang siger, »Jeg ved, at min Forløser lever, og jeg er så glad over at have dette vidnesbyrd og over det store offer, som han var rede til at yde for jer og for mig.

Jeg er også glad ved at vide, uden skygge af tvivl, at Gud Faderen og hans Son Jesus Kristus kom og viste sig for Joseph Smith, og at andre himmelske væsener kom til ham og åbenbarede evangeliet og gengav præstedømmet og vejledede ham i hans arbejde.

Der er ingen tvivl, mine brødre og søstre, i mit sind, og jeg er sikker på, at der heller ikke er det i jeres, om, at Gud Faderen og hans Son Jesus Kristus virkelig viste sig og instruerede ham, og at han vidste, da han forlod lunden — og fordi han havde den oplevelse i lunden ved vi det gennem den samme ånd og Helligåndens kraft — at Gud lever og at Jesus er Kristus.

Skønt Joseph blev forfulgt og spottet, og alt slags ondt blev sagt imod ham, bar han vidnesbyrd om, at han havde

set et syn. Han vidste det, og han vidste, at Gud vidste det, og han kunne ikke fornægte det.

I de næste tre år forblev han, til trods for al forfølgelse, stærk i troen indtil Englen Moroni viste sig for ham. En af de første ting, Englen Moroni gjorde, var at gentage Malakias's profeti om, at profeten Elias ville blive sendt for Herrens store og frygtelige dag kommer.

Denne profeti gik i opfyldelse, da profeten Elias viste sig for Joseph og Oliver i Kirtland Templet.

Efter at Moroni havde vist sig for ham, fik Joseph besøg af andre himmelske væsener, gennem hvem præstedømmet blev gengivet og af hvem han blev instrueret.

Så ser vi en ung mand på fireogtyve år, efter at han havde modtaget præstedømmet, efter at han havde set Gud Faderen og hans Son Jesus Kristus og de andre himmelske sendebud, stå foran en lille gruppe mennesker, af hvem seks blev medlemmer af Kirken på det tidspunkt; og han stod der værdigt, majestætisk, er jeg sikker på, og sagde i al ydmyghed: »Jeg er blevet valgt som profet, seer, åbenbarer, oversætter og som Præsident for Jesu Kristi Kirke«. (Se *L. & P. 21:1*).

Forestil jer en ung mand, som havde evne og mod og nerver og vidnesbyrd — alt det var nødvendigt for at stå frem foran dem og sige: »Jeg er blevet valgt som Guds profet og som Præsident for hans Kirke«. Han havde af Englen Moroni fået at vide, at han ville blive kendt for godt og ondt over hele verden.

Inden der var gået tre år fra den tid, Kirken blev organiseret med kun seks unge mænd, begyndte de at bygge et tempel til Gud og gjorde det færdigt. Som broder Marion G. Romney sagde til os nu til morgen, viste himmelske væsener og Jesus Kristus selv sig og talte til Joseph og Oliver, hvad der altsammen er bevis på, at det var anerkendt af Herren.

Også dette hus er et Herrens hus, og jeg føler trang til at bære mit vidnesbyrd om, at Han er her. Jeg håber, mine brødre og søstre, at vi kan være i harmoni, så vi kan føle denne Ånds indflydelse og Hans tilstedeværelse.

Jeg gad vide, om vi virkelig skønner på vore velsignelser og vore pligter, som vi har som medlemmer af Kirken, som af vor Himmelske Fader har fået pålagt at bygge templer og udføre arbejde i dem. Vi er de eneste folk i hele verden, som kender til tempelbyggeri, hvorfor de bliver bygget, og hvem der har præstedømmet og myndigheden og magten til at udføre dette værk. Må vi vise

os værdige til denne velsignelse og dette ansvar og gå fremad på en måde, som kan anerkendes af vor Himselfe Fader.

Broder Romney fortalte os om opførelsen af Kirtland Templet og Nauvoo Templet og om de ofre, som de folk måtte yde, og jeg tænker på, hvor vidunderligt det er at vide, at Herren gjorde det muligt for dem at komme til Nauvoo og på seks år opføre den største by, den tættest befolkede by i hele staten Illinois, og de byggede og fuldførte et tempel til Gud under al forfølgelsen. De gjorde det endda færdigt, efter at Profeten Joseph og hans broder Hyrum havde lidt martyrdøden. De vidste, at de ville blive drevet ud, men de fortsatte, fordi de havde fået besked på at bygge et tempel. Intet offer var for stort. Ingen frygt for forfølgelse kunne standse dem.

Hvor sørgeligt er det ikke at vide, at de blev drevet ud kort tid derefter. Men for mig er det et stort vidnesbyrd om, at Herren vil velsigne dem, han har valgt, selv om han vil tugte dem. Det var nødvendigt for dem at blive drevet mod vest.

Det er interessant for mig at vide, hvad der skete med byen Nauvoo og det omgivende land, beliggende i noget af den bedste jord i hele Amerika, og hvorledes det havde fremgang og hvorledes alting gik fint, endda til trods for forfølgelsen. Men da de rejste bort og blev drevet ud af dem, som forfulgte dem, hvad skete der så med byen? Den er gået tilbage, indtil den blev til en meget lille by, siden templet blev ødelagt.

Og hvad skete der med det folk, som rejste bort og viste deres hengivenhed og deres vidnesbyrd og var parat til at yde ethvert offer for at gøre hvad Herren kaldte dem til at gøre? De drog over sletterne med lidelser, sygdom, forfølgelse og død, men læg mærke til det første de gjorde, da de ankom til Saltsødal i ørkenen. Fire dage efter at de var ankommet, slog Brigham Young med sin stok i jorden og sagde: »Her vil vi bygge et hus — et tempel til Gud.«

Hvilket mod! Og de gav sig til det og byggede det tempel, skønt det tog dem fyrretve år. Tænk på, hvordan de måtte bringe granitblokkene ned fra Little Cottonwood Canyon, tyve miles borte, slæbe dem med okse-spand, for der krævedes fire spand okser blot til én sten. Så begyndte de at bygge en kanal, men opgav det, da de blev klar over, at en jernbane kunne bygges til granitbruddet for at føre stenene ned. Og de fortsatte.

Men som I ved mødte folket den gang meget alvorlige hindringer. Efter at de havde bygget muren rundt om grunden, og medens de var ved at lægge fundamentet til templet — de havde ikke bygget det oven på jorden — blev de truet af en hær, der var sendt ud af de Forenede Staters regering for at slå et påstået oprør ned, som var planlagt i Saltsødal. Men hellere end at finde sig i den forfølgelse, som de vidste de ville lide, var de parat til at forlade deres hjem, og nogle af dem gjorde det. Men for de drog afsted, fyldte de den udgravning, som de havde gravet til fundamentet, dækkede den fuldstændigt til og forlod den, som om den var blevet gravet ud til opdyrkning.

Heldigvis kom der en afgørelse, en forståelse. Misfortælsen blev opklaret, og folk fik lov at komme tilbage, og de fortsatte med bygningen af templet. Husk på, der var kun fem tusind mennesker i tempeldistriktet, og der var mindre end tyve tusind i hele dalen, da de begyndte at bygge templet, men de påtog sig dette arbejde, fordi Herren havde befalede dem at gøre det. De fortsatte, indtil de endelig blev færdige. Ja, det tog dem fyrretve år, og de arbejdede under tre Præsidenter for Kirken, og i

den tid, de byggede det, blev der bygget tre andre templer i Utah.

Mine brødre og søstre, for mig er det et stort privilegium, som jeg har sagt for, at tilhøre Kirken, hvor vi har en Guds Profet til at lede os, hvor vi forstår tempelarbejde, og hvor vi kan tage del i gudstjenester som denne.

Nu største tempelbyggeperiode har været under vor nuværende leder og profet. Fem af de tretten templer, som nu er i brug, er blevet indviet af Præsident McKay. Et af disse var Templet i Schweiz, som blev indviet i 1955, det første tempel, som blev bygget i den Gamle Verden siden vor Frelses korsfæstelse. I 1900 år havde den Gamle Verden været uden et tempel, fra år 70 til år 1955, da vor egen Præsident af Herren blev valgt til at drage derover og igen bygge et tempel.

Han har siden indviet Los Angeles Templet i 1956, New Zealand Templet i 1958, London Templet samme år, og så i dag, Oakland Templet i 1964.

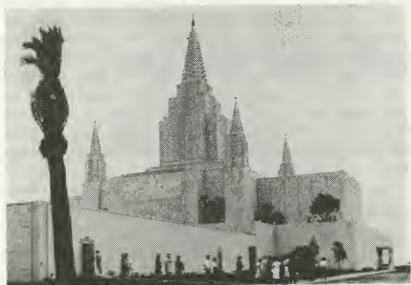
Både i vore dage og i gamle dage har Guds pagts folk fået befaling om at bygge templer, og det er et stort privilegium at tage del i bygningen af et Herrens hus, hvor Herren kan komme og dvæle, og hvor vi kan komme og føle Hans Ånd.

Men når vi bygger disse bygninger, må vi ikke føle, at vi er nået veds ende og at vort arbejde er udført og er færdigt; tværtimod er vi lige nået til det punkt, hvor vi kan begynde at udføre det arbejde, som Herren har bedt os om at gøre. Vi har det store privilegium og ansvar at udføre arbejde for vore døde — de, som er gået forud for os. Ingen andre forstår det. Ingen andre har fået det kald og det ansvar, som er kommet til os i dag. Jeg håber og beder, at I og jeg og vi alle, ja, alle Kirkens medlemmer vil være klar over, hvilket ansvar og hvilket stort privilegium det er at udføre dette arbejde for dem, som ikke selv er i stand til at gøre det, og som nu er i forvaring og venter på, at vi skal gøre deres arbejde, så de kan gå fremad og nyde de samme velsignelser som de, der har udført arbejdet for dem.

Da jeg så billedet fra Verdensudstillingen i New York, som viste folk, som mødte dem, der var gået ind for dem, fik det mig til at standse op og tænke. I ved, at alle, som lever i verden i dag, har forfædre, som er gået forud for dem uden at have hørt evangeliet og uden at have det privilegium at forstå og acceptere det og udføre deres eget arbejde. De venter på dig og mig.

Når jeg tænker på dette og hvilken stor glæde det ville bringe dem at få arbejdet udført for dem og føre dem ud af fængslet, så de kan gå videre og have fremgang, føler jeg mig ydmyget. I ved, at Herren selv, medens hans legeme lå i graven, gik hen og prædikede for de ånder, som var i forvaring, så de kunne være beredt til at tage imod dette arbejde, når vi udfører det. Nu har han givet os det ansvar at udføre det arbejde for dem, som de ikke selv kan udføre.

Jeg appellerer til jer, mine brødre og søstre, om at påtage jer dette ansvar og dette store privilegium og nyde de velsignelser, som ganske sikkert vil komme. Jeg beder jer i dag om at indgå pagt med Herren, at I vil gå til templet mindst én gang om måneden, hvis I bor et sted, hvor dette er muligt. Jeg ved ikke, hvor nær I måtte være, men jeg ved, at vi plejede at gå til templet, da vi boede 150 miles derfra, og vi svigtede aldrig en eneste måned. Jeg ved, at det kan gøres, og jeg ved, at det bør gøres. Hvor stort velsignelse ville det ikke være, hvis alle mennesker i denne Kirke ville tage til templet en gang om måneden — de som kan — og de, som ikke kan, bør være parat så snart som muligt, så de kan nyde det store

privilegium at være frelsere for dem, som er gået forud for dem. I ved, Frelseren var beredt til at give sit liv for dig og mig. Så bør vi i sandhed være parat til at give i det mindste en dag hver måned.

Hvor vidunderligt ville det være, hvis medlemmerne af denne Kirke ville indgå pakt med Herren om, at de ville gøre dette; og hvis I bor, hvor I ikke kan komme til templet en gang om måneden, er der to andre ting, I kan gøre, og som vi er blevet bedt om at gøre.

Det ene er, at vi udfører efterforskningsarbejde, søger efter vore døde. Kirken bruger millioner af dollars for at gøre det muligt for os at søge efter vore døde og give den vejledning og hjælp, som vi behøver for at udføre dette arbejde.

At gå til templet og udføre endowment-arbejde er ikke tilstrækkeligt. Hvis I nu er så langt borte, at I ikke kan gå til templet regelmæssigt, så vær aktive med at søge efter al jeres forfædres genealogi, så arbejdet kan udføres for dem, og så kan I arrangere jer med nogle andre, som kan udføre arbejdet, hvis I har oplysningerne.

Mine brødre og søstre, jeg var glad ved at høre, hvad broder Lee sagde om at drage fædrenes hjerter til børnene og børnenes til fædrene, og jeg vil gerne fortsætte med, hvad han sagde. Det er jeres privilegium og jeres ansvar, og det ville være en stor velsignelse for jeres børn, hvis I ville begynde i dag med at lade dem vide, hvorfor templerne bliver bygget, og at de bygges under

Guds vejledning og til et bestemt formål, og at intet uret kan komme indenfor disse mure.

Forbered jeres børn og lad dem vide, hvorledes de kan blive frelsere på Zions Bjerg. Hjælp dem at skønne på det. I skal ikke prædike for dem. Fortæl dem, hvilket privilegium det er og hvilken vidunderlig anledning det er at forberede sig til at gå til templet.

Hvis vi blot vil være klar over dette og sørge for, at vi kan udføre dette arbejde for vore døde og give os til at gøre det, opmuntre andre til at gøre det og undervise og oplære vore børn, så de kan være forberedt til at gøre det, udfører vi det arbejde, som vi er blevet kaldet til at udføre.

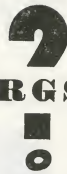
Jeg vil gerne bære mit vidnesbyrd, mine kære brødre og søstre, at det vil bringe glæde til jeres hjerter, det vil bringe glæde til millioner af dem, som er gået forud for os, og som venter der. Når jeg tænker på, at jeg skal tilbage til deres nærhed, gad jeg vide, hvorledes jeg vil blive modtaget. Jeg håber, jeg vil blive modtaget med åbne arme, og det vil jeg kun, hvis jeg har gjort, hvad jeg kan, for at gøre det muligt for dem at gå fremad. Jeg ønsker ikke at tænke på, hvorledes jeg vil blive modtaget, og hvorledes jeg vil føle, hvis jeg forsømmer dette arbejde.

Herren gav sit liv for dig og mig, mine brødre og søstre. Vi styres af en profet og vejledes i vort livslob. Må vi følge denne vejledning og nyde de trofastes velsignelser, beder jeg ydmygt, i Jesu Kristi navn. Amen.

Månedens

SPØRGSMÅL

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

Hvor fik Alma sin myndighed?

Spørgsmål:

Hvor fik Alma sin myndighed? Alt, hvad vi kan finde, er, at han modtog den fra Gud, men der er ingen enkeltheder, og vi spekulerer over, om det var for han blev døbt. Vi er forvirrede over hele sagen og ville være glade for alle de oplysninger, De kan give os.

Svar:

Vi bør, når vi studerer Mormons Bog, tage den kendsgerning i betragtning, at den er en forklarelse, taget fra de optegnelser eller den historie, som var blevet opbevaret af profeterne blandt nephiterne. Derfor mangler mange enkeltheder. Det er på samme måde tilfældet med Israels historie, som den gennem årene er kommet ned til os i Bibelen. Vi må nøjes med at acceptere den kendsgerning, at Lehi, da han forlod Jerusalem, havde guddommelig myndighed, og at denne guddommelige magt blev overgivet fra generation til generation indtil tiden for vor Frelsers besøg. Men selv om enkelthederne mangler, er der dog et meget tydeligt bevis på, at nephiterne havde det melkisedekske præstedømme. Der var ingen af Lehis stamme iblandt dem, derfor var det ved hjælp af det melkisedekske præstedømme, at de virkede. Der er mange skriftsteder i Mormons Bog, hvor der hentydes til det Hellige Præstedømme, som de havde, ikke det aronske præstedømme. Vi bør også erindre, at den optegnelse, som vi har modtaget, er en forklarelse og derfor mangler nødvendigvis mange af enkelthederne. Desuden har vi fået at vide, at mange vigtige ting er blevet tilbageholdt fra os på grund af vore hjerters hårdhed og vor uvillighed, som medlemmer af Kirken, til at forblive i pagterne eller søge efter guddommelig kundskab.

I tilfældet Alma og hans præstedømme er det overladt til os at formode, at han modtog det på lovlig og guddommelig måde for Kong Noas dage. Vi læser, at Zeniff, Noas fader, var en retskaffen mand. Alma modtog øjensynligt præstedømmet i Zeniffs dage, og på intet tidspunkt anerkendte han fuldstændigt Noas og hans onde præsters lærdomme eller fulgte forsættigt deres råd og skikke. Det var Alma, som var dybt rørt over Profeten Abinadis svidende anklager. Desuden var det Alma, som nedskrev dem, for han troede fuldstændigt på, hvad Abinadi havde erklæret, og han vendte sig bort fra alle de overtrædelser, han havde begået, og fortsatte med et angrende sind at

samle alle dem sammen, som var villige til at anerkende de lærdomme, som profeten, der havde lidt martyrdøden, havde fremsat. For at frelse deres liv var Alma og de, som fulgte ham, tvunget til at flygte ud i ørkenen. I forbindelse med dette har ældste George Reynolds i sit værdifulde værk, *Commentary on the Book of Mormon*, skrevet følgende:

»Alma skrev alle de ord ned, som han havde hørt profeten udtale. Da Abinadi blev dømt til døden, blev Alma hans forsvarer og kæmpede for hans sag. Han gik til Kong Noa og bad for Abinadis liv, at det måtte blive sparet. Vi må antage, at Alma fra den tid af opbevarede, eller sørgede for at få opbevaret, nephiternes optegnelser i Lehi-Nephis Land, og også, at han på lignende måde opbevarede optegnelserne for Herrens Folk, som var drevet ud i ørkenen af Kong Noas folk.«

Nojagtigt på hvad tid Alma modtog præstedømmet er ikke tydeligt anført, men vi kan antage, at det skete før Noa kom på tronen. Vi må desuden slutte, at Alma på intet tidspunkt virkelig gik ind for denne onde konges ondskab. Den bøn, som martyren Abinadi havde fremsat, gennemvarede Almas hjerte, og da han troede på den, skrev han profetens ord ned og gik frem blandt folket og søplede alle, som var villige til at tro. På grund af kongens forordning blev Alma og hans følgesvende tvunget til at flygte til et hemmeligt og fjernet sted, som de kaldte »Mormons Vande«. På dette afsides sted døbte Alma alle, som virkelig omvendte sig fra deres synder. Den første, som blev døbt, var en mand ved navn Helam. Da Alma døbte Helam, gik han også selv ned under vandet, uden tvivl fordi han følte nødvendigheden af at omvende sig, for ydmyghedens ånd var over ham. Da han døbte Helam, sagde han:

»... Helam, med fuldmagt fra den almægtige Gud døber jeg dig som et vidnesbyrd om, at du har indgået en pagt om at tjene ham indtil døden med hensyn til det dødelige legeme, og må Herrens Ånd blive udgydt over dig og må han skænke dig det evige liv gennem forløsningen ved Kristus, som han har beredt fra verdens begyndelse.

»Og efter at Alma havde sagt disse ord, blev både Alma og Helam begravet i vandet, og de rejste sig og kom op af vandet og frydede sig, thi de var fyldt af Ånden.« (*Mosiah, 18:13-14*).

Spørgsmålet er: Hvorfra fik Alma sin myndighed? Øjensynligt opnåede han den, da han modtog præstedømmet,

som han på grund af sin omvendelse ikke havde mistet. Der kan ikke være nogen alvorlig tvivl med hensyn til hans myndighed, for der står skrevet:

»Og Alma, der havde fuldmagt fra Gud, ordinerede

præster; han ordinerede en præst for hver halvtredsindstyve af dem til at prædike og til at undervise dem om det, der hører Guds rige til.« (Ibid., 18:18).

Joseph Fielding Smith.

MODERS DAG

*Ja, i dag, o kære moder,
mindes jeg dit elskte navn;
størst af alle livets goder,
barnets hvile i din favn,
kærligt dine hænder milde
værned' mig mod sorg og harm,
trykked' mig i tag så milde
omt og blidt ind til din barm.*

*Selv du gik i dødens skygge
for til liv at føre mig.
Giv Gud, at jeg må bygge
fremtid lys og god for dig,
at jeg aldrig skal beskæmme
håbet du til mig har sat;
men i ærligt hjerte gemme
dine råd som dyrest skat.*

*Nogen anden findes ikke
så tålmodig, stærk og god.
O, jeg ser min moders blikke
stråle mig så omt imod.
Ingen digte her på jord,
ingen blandt det hele folk
blev endnu ved sine ord,
modernavnets fulde tolk.*

*Men vor pris er lutter tomhed,
hvis i ord den gives kun.
Vi må af et hjertes fromhed
øve gerninger som hun;
vise i det liv vi lever,
agtelse for moders navn;
at vi derigennem hever
moders arv til evigt gavn.*

Hans Mikkelsen (1936)

HOLD BUDENE

af *President Hugh B. Brown af Det Første Præsidentskab*
Tale ved Generalkonferencen i Salt Lake City, oktober 1964

Jeg tror det er vigtigt, når vi tænker på livet, dets chancer, dets muligheder, dets udfordringer, dets inspirationer, at vi så påtager os at gøre os kvalificeret til fra den Helligånd at modtage de instruktioner og direktiver fra dag til dag, som vil holde os på pligtens sti.

Må jeg stille et forslag, og jeg tænkte på det, efter at jeg var kommet herind i bygningen i aften. Jeg ville ønske, at overhovedet for hver familie ville få fat i et stort stykke pap og med bogstaver, der er store nok til at ses fra den, anden ende af værelset, skrive tyvende kapitel af 2. Mosebog, fra tredje til syttende vers. Vil I sætte det op på væggen, så I og de andre medlemmer af familien vil se det hver dag. Læs det, tag imod dets mening, få gavn af dets instruktioner.

Og tag så et andet stykke pap af samme størrelse og skriv på det Matteus 5. kapitel, fra tredje til tolvte vers. Hvis I vil sætte disse op side om side og læse dem hver morgen — I kan læse dem, medens I barberer jer eller vasker jer eller gør jer rede til at gå på arbejde eller i skole — vil de minde jer om, hvem I er og hvad der ventes af jer.

Jeg vil lige bruge et øjeblik til hurtigt at læse, hvad jeg vil anbefale jer at sætte op i jeres værelse.

»Du må ikke have andre guder end mig.

Du må ikke gøre dig noget udkåret billede eller noget affbilde af det, som er oppe i himmelen eller nede på jorden eller i vandet under jorden;

du må ikke tilbede eller dyrke det, thi jeg Herren din Gud er en nidkær Gud, der indtil tredje og fjerde led straffer fædres brøde på børn af dem, som hader mig,

men i tusind led viser miskundhed mod dem, der elsker mig og holder mine bud!

Du må ikke misbruge Herren din Guds navn, thi Herren lader ikke den ustraffet, der misbruger hans navn!

Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig!

I seks dage skal du arbejde og gøre al din gerning, men den syvende dag skal være hviledag, for Herren din Gud; da må du intet arbejde udføre, hverken du selv, din søn eller datter, din træl eller trælvinde, dit kvæg eller den fremmede inden dine porte.

Thi i seks dage gjorde Herren himmelen, jorden og havet med alt, hvad der er i dem, og på den syvende dag hvilede han; derfor har Herren velsignet hviledagen og helliget den.

»Er din fader og din moder, for at du kan få et langt liv i det land, Herren din Gud vil give dig!

Du må ikke slå ihjel!

Du må ikke bedrive hor!

Du må ikke stjæle!

Du må ikke sige falsk vidnesbyrd imod din næste!

Du må ikke begære din næstes hus!

Du må ikke begære din næstes hustru, hans træl eller

trælvinde, hans okse eller æsel eller noget, der hører din næste til.« (2. Moseb. 20:3—17).

Lad hver eneste af os læse det hver dag og så bede til Herren, for vi går i skole eller til arbejde, og sige til ham: »I dag vil jeg holde de Ti Bud.«

Og vend jer så til det andet, som er mere positivt end negativt. Til israelitterne hed det for størsteparten »Du må ikke«, men da Jesus kom for at tjene, sagde han: »I har hørt, at der er sagt: Du skal elske din næste og hade din fjende, men jeg siger jer ...« (Matt. 5:43—44). Og hele tiden sagde han: »Der er sagt ... Men jeg siger jer ...« Og så giver han os en liste over dem, som skal tælles blandt de velsignede.

»Så tog han til orde, lærte dem og sagde:

Salige er de fattige i ånden, thi himmeriget er deres.

Salige er de, som sørger, thi de skal trostes.

Salige er de sagtmodige, thi de skal arve jorden.

Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden, thi de skal mættes.

Salige er de barmhjertige, thi dem skal der vises barmhjertighed.

Salige er de rene af hjertet, thi de skal se Gud.

Salige er de, som stifter fred, thi de skal kaldes Guds børn.

Salige er de, som er forfulgte for retfærdighedens skyld, thi himmeriget er deres.

Salige er I, når man håner og forfølger jer og lyver jer alt ondt på for min skyld.

Glæd jer og fryd jer: Jeres løn skal være stor i himlene, thi således har man forfulgt profeterne, som var før jer.« (Ibid., 5:2—12).

Jeg ønskede at give jer denne udfordring, for jeg er overbevist om, at hvis jeg kan starte dagen rigtigt ved at læse et eller andet passende skriftsted og så knæle ned og bede Gud om at hjælpe mig til at huske det, og hvis jeg så dagen igennem kan huske, at jeg vil tale til ham igen om aftenen og aflægge rapport over hvad jeg har gjort og hvor godt jeg har holdt min pagt, tror jeg det ville hjælpe mig til at blive et bedre menneske.

Gud velsigne jer, mine brødre, I som er tilstede i denne store forsamling og I andre tusinder derude, til hvem Kirkens Præsident har rettet en så rørende appel. Jeg beder, at Gud vil velsigne overhovedet for hver eneste familie. Mange af jer har jeres sønner med jer her i aften. Jeg vil gerne sige til jer, at ingen dreng behøver at have et stykke pap og et stykke kridt til at fortælle sig, hvor stor han er, hvis der er den slags mænd omkring ham, som han gerne ville ligne. Det er den måde de unge reagerer overfor deres ældsters handlinger på.

Gud velsigne de unge mennesker. Gud velsigne Israel, og må hans fred og velsignelse være med os alle nu og altid. Jeg giver jer mit vidnesbyrd og min velsignelse ydmygt og i Jesu Kristi navn. Amen.

Hjelpeforeningen

Vor første tanke går til vore præsidentinder rundt om i grenene. Vi ved, at I for tiden stræber flittigt for at få kredslærerindernes arbejde godt igang. Vi erkender også, at der er mange vanskeligheder for jer at overvinde, men vi beder jer »keep smiling« og fortsætte i den gode ånd, I havde hos jer ved de stævner, der nu er blevet afholdt. Husk, at det er den, der holder ud til enden, der skal få livets krone.

Og så fortsætter vi med vor artikel fra sidst, og skulle vi have glemt, hvad det var, den indeholdt, vil det måske være klogt at læse den igen og få fat i den første ende af »tråden«:

En filosof har sagt: »Der findes husholdninger, hvor alt er vel organiseret og altid i pinlig orden; der findes familier, hvor de forskellige medlemmer lever sammen i kærlighed og harmoni; men *hjemmet* i ordets bogstaveligste forstand findes kun, hvor der findes en, som mandens valg har gjort til en hustru, og hvor barneleber har lært at sere navnet: Moder«.

En anden har skrevet: »For at et hjem kan være lykkeligt, kræves der seks ting: Helheden som sådan skal være arkitekt; orden er møbleringen. Kærligheden foretager opvarmningen, munterheden lyser op, flid er ventilationen, som fornyer atmosfæren, og som dag for dag bringer sundhed. Men over det hele hviler som en beskyttende baldakin og herlighed Guds velsignelse, uden hvilken ingen af de seks ting ville gavne«.

»Den bedste skole og læreanstalt er hjemmet; familielivet er Guds egen metode til oplæring af de unge«, stod der i avisen forleden dag. »Hjemmet er et seminar over alle andre institutioner; det er Kristendommens og karakterdannelsens vugge. 80 % af vore forbyrder kommer fra hjem, der ikke har taget sig af dem. Det væsentligste element i et hjem er Gud. Kristendommen begynder i hjemmet; vi danner vor karakter der, og hvad vi skal blive i de kommende år bestemmes for en stor del af vor opdragelse og hjemlige omgivelser«.

Til Adam sagde Herren angående sine børn: »Og det er givet dem at kende godt fra ondt Lær derfor dine børn, at alle mennesker, overalt, må omvende sig, ellers kan de ingenlunde arve Guds Rige, thi intet urent kan dvæle der eller være i hans nærhed; thi på Adams sprog er hans navn Hellighedens Mand, og hans Enbarnes navn er Menneskesønnen, ja, Jesus Kristus, en retfærdig Dømmer, som skal komme i tidens midte. Derfor giver jeg dig den befaling, at du skal frit lære dine børn disse ting«

— Moses 6: 56—58.

Det er en af de første instruktioner, jeg har kunnet finde, hvor forældre og ledere skulle undervise børn.

Kong Benjamin sagde til sit folk: »Og I vil ikke tilstede, at jeres børn går sultne eller nøgne, ej heller vil I tilstede, at de overtræder Guds love og strides og kives indbyrdes og tjener djævelen, som er syndens herre, og som er den onde ånd, som vore fædre har talt om, han, som er en fjende af al retfærdighed. Men I vil lære dem at vandre på sandhedens og dydens veje; I vil lære dem at elske og tjene hinanden.« — *Mosiah 4:14—15*.

I 5. Mosebog finder vi følgende sagt af Moses ifølge instruktion fra Herren:

»Og du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele din styrke. Disse bud, som jeg pålægger dig i dag, skal du tage dig til hjerte; og du skal indprente dine børn dem og tale om dem, både når du sidder i dit hus, og når du vandrer på vejen, både når du lægger dig, og når du står op.« — 5. Mos. 6: 5—7.

Men lederne i vor tid har også sagt noget. Fra president Woodruff citerer jeg: »Jeg mener, at moderen har større indflydelse over sine børn end noget andet menneske. Det spørgsmål kommer sommetider frem: »Hvornår begynder denne opdragelse? Vore profeter har sagt: »Når livets ånd fra Gud tager tabernaklet i besiddelse«. Moderens tilstand på det tidspunkt vil da have påvirket hendes livs frugt; fra barnet bliver født og hele livet igennem styrer og leder moderens undervisning og eksempel i høj grad det barn, og hendes påvirkning føles af det gennem tid og evighed.

Jeg har længe været overbevist om, at djævelen gør sig store anstrengelser for at drive en kile ind mellem forældre og børn, idet han prøver at inspirere de helliges sønner og døtre og hibringe dem de fordærvende begreber, der vil holde dem fra at følge i forældrenes fodspor, men det kan ikke lade sig gøre! Dette folks sønner og døtre vil, hvis vi gør vor pligt, blive holdt tilbage af Israels Guds styrke og i Hans navns (*The Discourses of Wilford Woodruff*, pp. 269—270).

Præsident Grant kom med to meget vigtige udtalelser: »Det ser ud til, at der er en magt, som moderen er i besiddelse af, når hun former barnets liv, og den overgår alt andet En moders kærlighed er den mest fuldkomne, den mest oprigtige, den stærkeste af alle de former for kærlighed, vi kender noget til. Jeg for min part glæder mig over den for det vidunderlige eksempel, den er for mig.

Hvis vi som forældre vil indrette vort liv således, at

vore børn kan vide og forstå i deres hjerter, at vi i sandhed er Sidste Dages Hellige, at vi virkelig ved, hvad vi taler om, vil de — ved at søge Herren — få det samme vidnesbyrd« (*Gospel Standards*, pp. 152, 153).

Hvilken vældig trøst og hvilket storslået løfte er ikke dette!

Præsident McKay siger følgende: »Gud har lagt det ansvar på forældrene at indpode disse principper i børnenes sind. Kirkens skoler, Sondagsskolen, G.U.F. og Primary-organisationerne er allesammen oprettet her for at hjælpe

med til at opbygge og vejlede ungdommen, men så store og vigtige faktorer de end er i de unges liv, er der dog ingen af dem, der kan erstatte forældrenes bestandighed og indflydelse i hjemmet.« (*Pathways to Happiness*, p. 118). (Fortsættes).

Vi beder alle vore mødre være opmærksomme på disse ting og følge godt med i de følgende artikler her i »Stjernen«.

For Hjælpeforeningens hovedbestyrelse
Inger Rasmussen.

NB! Torsdag den 6. maj 1965 kl. 19.30 taler søster ALICE WILKINSON fra Hjælpeforeningens Generalbestyrelse ved et møde på Priorvej, København. Alle søstre indbydes.

Genealogisk Forening

ANGAENDE TEMPLET

Templet er et hus, hvor vi kan tilbede Herren, indgå pagt med Ham og modtage belønning. Det er derfor et sted, hvor verdens larm, utryghed og travlhed lades ude, et sted, hvor der er god tid til eftertanke.

For nogle, der første gang uden forberedelse kommer i Herrens Hus, vil der være ting, der synes uforståelige. Bliv ikke ked deraf, men kom igen, og forståelsen vil komme lidt efter lidt. For den, der gennem studium af skriften er fortrolig med Herrens måde at forordne de hellige handlinger på, vil alt i templet synes naturligt og rigtig. For ham eller hende skrives dette ikke, men for den uforberede.

Meget i vort gudsfordhold er givet os gennem symboler og lignelser, og Jesus, der kender menneskenes svagheder, brugte det meget, da Han vandrede på jorden. Vi forstår måske ikke først dåbens betydning, men Bibelens ord om renselse (*Ap. Gern. 22:16*) og fødsel til nyt liv (*Joh. 3:1—7*) gør denne symbolske handling forståelig for os.

Også i templet udtrykkes det hellige i symboler og billeder. I nogle templer er der i de enkelte rum store vægmalerier, der beskriver historien, som vi kender den fra de hellige skrifter, og derigennem modtager vi belønning om disse ting. I templet i Schweiz anvendes film til denne del af vor tempel-undervisning.

Fælles for alle templerne er, at det smukkeste rum er udtryk for det celestiale rige. Medens vi forbereder os på indgang i dette rum, skal vi tænke på afsnit 76, vers 50 til 70 i Lære og Pagter, der vil hjælpe os til at forstå vore pligter og rettigheder ifølgte pagten.

Vi læser i 2. Mosebog 3:5, at Herren talte til Moses fra tornebusken på Horebs Bjerg og sagde: »Kom ikke

nærmere! Drag dine sko af dine fødder, thi det sted, du står på, er hellig jord!« I templet er vi som Moses på et helligt sted, og vi følger hans eksempel og Herrens bud.

Løvrigt kan vi lære mere af det Gamle Testamente. 2. Mosebog, 28. kapitel, fortæller os, hvorledes det gamle Israels folk fik forskrifter om præstedragten, der for Arons vedkommende var meget kostbar. Den blev tilvirket Aron til ære og pryd (2. vers), og deri lå et ønske om at have præstetjenesten op over det daglige. Ydermere var der i dragten ilagt symboler, der gennem synet skulle minde om pagten med Gud (vers 12 og 29). Også vi må i tempeltjenesten have os op over det dagligdags, og derfor aflægger vi i templet vort daglige tøj og ifører os tempeltøjet, der naturligvis ikke er kostbart som Arons, men på lignende måde af symbolsk betydning. Vort tempeltøj er mere at ligne ved det, der blev tilvirket til Arons søner til deres ære og pryd (vers 40—43).

Når vi indtræder i templet første gang, vil vi modtage stærke indtryk, ikke mindst fordi vi er forventningsfulde og møder med åbne sanser. Vore pagter er ikke af legemlig art, som da Abraham indgik pagt med Herren (1. Mosebog, 17. kap.), men derfor er de ikke mindre bindende. Der stilles store krav til os, som, når vi opfylder dem, vil give os tilsvarende store velsignelser, og hvis vi svigter, en tilsvarende elendighed. Således er ikke af legemlig art, som da Abraham indgik pagt med Herren (1. Mosebog, 17. kap.), men derfor er de ikke mindre bindende. Der stilles store krav til os, som, når vi opfylder dem, vil give os tilsvarende store velsignelser, og hvis vi svigter, en tilsvarende elendighed. Således er ikke af legemlig art, som da Abraham indgik pagt med Herren (1. Mosebog, 17. kap.), men derfor er de ikke mindre bindende.

Hvilke lykkelige muligheder har ikke det ægteskab, der bygger på sådanne pagter! I besælgingsrummet bindes båndene for tid og al evighed — mellem ægtefæller og mellem børn og forældre. Det er godt at have forståelse for dette inden tempelrejsen påbegyndes. Derfor må vi forberede os.

F. Bernskov.

Søndagsskolen

Andante LE ROY J. ROBERTSON

Nadververs for maj:
»... Thi jeg lever, og I skal leve«.
(Johs. 14:19).

Nadververs for juni:
»Og det skete, da han havde sat sig til bords sammen med dem, tog han brødet, velsignede og brød det og gav dem det«. (Luk. 24:30).

Søndagsskolesang for maj:
»Samler solskins«. (Nr. 101 i den blå sangbog).

Søndagsskolesang for juni:
»Synes vejen dig lang?« (Nr. 73 i den blå sangbog).

Hvorledes vi skal orientere undersøgere af Henry L. Isaksen

Femte artikel i serien »Fasthold et velkommen«.

Bemærk: Denne lærerlektie er en del af en serie, som henviser til Søndagsskolens Conference-emne for 1964: »Fasthold et velkommen«. Søndagsskolernes generalbestyrelsesmedlemmer har besøgt stave og missioner i 1964 for at give flere instruktioner om dette emne. Alle distriktsbestyrelser og hovedbestyrelser opfordres indtrængende til at opbevare disse artikler til fremtidig brug. Funktionærer i søndagsskolen anmodes om at studere de principper, der fremsættes i disse lektier, og bruge dem i deres liv. På denne måde vil et vidtomspændende »Fasthold et velkommen« blive fremført i alle Kirkens søndagsskoler i årene 1964 og 1965.

Enhver drengespejder kan fortælle dig, at det at »orientere« et kort betyder at bringe det i nøjagtigt forhold til verdenshjørnerne og terrænforholdene. Hvad vil det da sige at orientere en undersøger? Vi tænker straks på det øjensynlige svar: det betyder at udstrække en hjertelig velkomst, at gøre gudstjenesten og klassetiden betydningsfuld og behagelig, og at holde velkomsten fast i Søndagsskolen. Lad os ikke undlade at gøre disse ting.

Lad os nu, for at besevare spørgsmålet mere fuldstændigt, vende os til ordbogen og finde ud af, hvilke betydninger ordet »orientere« har. Navneordet »Orient« henyder til Østen, som modsætning til Occident, eller Vesten.

Det hentyder også til den østlige himmel og daggy eller solopgang. Som verbum betyder »orientere«: 1) At finde sig til rette i sine omgivelser, 2) gøre sig klart, hvor man opholder sig, 3) sætte sig ind i det vigtigste i en sag eller et spørgsmål, 4) bringe noget, så det vender i en vis retning.

Når vi anvender disse betydninger på spørgsmålet om, hvorledes vi skal orientere en undersøger, kan vi sige, at det er noget lignende som at orientere sig på et kort: vi sætter ham i en sådan stilling, at hans retning i livet er i nøjagtigt forhold til sandheden om livet. Eller vi kan sige, at vi stiller ham »med ansigtet imod Øst«, imod solopgangen af evangeliets sandheder. Vi hjælper ham til at »sætte sig ind i det vigtigste i en sag eller et spørgsmål, nemlig i Evangeliet og livet.

Det ville være en fejltagelse at antage, at ethvert ikke-medlem, som besøger et af vore møder, er en undersøger. Nogle, som det f. eks. var tilfældet med Brent, den unge mand, som er beskrevet i den udmærkede søndagsskolefilm »Som andre ser os«, kommer bare, fordi de er inviteret af en ven. Andre kommer af nysgerrighed. De bør alle føle sig velkomne. Hvis de gør det, vil mange, som

kommer af nysgerrighed eller af venskab, blive undersøgere, og mange undersøgere vil blive medlemmer.

Det er yderst vigtigt at gøre et effektivt arbejde for at byde besøgende velkommen og orientere undersøgere. Det stemmer overens med den vægt, der for øjeblikket lægges på missionærarbejdet som et af de fire grundlæggende emner for præstedømmets samordningsprogram og som en pligt for hvert medlem af Kirken.

Det synes sikkert at antage, at enhver undersøger er interesseret i at lære sandheden om Jesu Kristi evangelium og dets plads i hans liv, at han holder af Kirken og dens medlemmer, og at han vil være under indflydelse ikke blot af, hvad han lærer om Kirkens lærdomme, men af den opførelse, som Kirkens medlemmer viser.

For at orientere undersøgere må vi derfor indbefatte og opnå samarbejde fra alle de aktive medlemmer i grenen. Det er ikke noget, der kan gøres med held ved officiel velkomst alene, af funktionærerne i søndagsskolen eller af lærerne i Undersøgerklassen. Heller ikke kan det gøres af medlemmerne af grenspræsidentskabet alene. De kan naturligvis foregå med et godt eksempel, men de må også regne med hjælp fra alle dem, som undersøgerne kommer i kontakt med.

En anden nøgle til at finde et mere komplet svar på vort spørgsmål, kan findes i vor beslutning om at *følge Kirkens program i alle enkeltheder.* Jeg har lagt mærke til, at de enheder af Kirken, hvis leder har den indstilling, »Lad os begynde med den overbevisning, at vi kan og vil følge Kirkens program«, har langt større held med sig end dem, hvis indstilling er, »Vi kan ikke følge Kirkens program her, fordi . . .«. Naturligvis vil det af og til være nødvendigt at foretage nogle tilpasninger på grund af utilstrækkelige lokaler, spredte medlemmer etc. Men sædvanligvis gør de søndagsskoler, som arbejder »efter bogen«, det bedste arbejde med undersøgerne. Dette betyder, at vore søndagsskolefunktionærer sørger for et fuldstændigt organiseret og effektivt arbejdende program: folk, som byder velkommen, dørvogtere, prædium, ærbødige og inspirerende gudstjeneste og gode klasser for alle aldersgrupper. Det betyder, at i klasserne vil vore lærere være velforberedte med interessante, oplysende lektier, deres klasser vil være fuldt organiserede, og medlemmerne i deres klasser, herunder undersøgere, vil medvirke i programmet på en eller anden måde, så de føler, at de hører til i klassen. Det betyder, at alle vore funktionærer, lærere og medlemmer vil » . . . lære sin pligt og med flid passe det embede, hvortil han er blevet kaldet.« (L. & P. 107:99).

Det næste forslag er i virkeligheden en udvidelse af dette og henvender sig til biskopperne: *følg Kirkens program med hensyn til alle medlemmers pligt til at være missionærer.* Dette indbefatter, at de foreslåede fremgangsmåder indenfor præstedømmet skal følges: Et Ward-råd vil fungere, med Halvfjerdsernes president eller gruppeleder som rådgiver for biskoprådet med hensyn til missionærprogrammet; en Missionær-komité for det aronske præstedømme vil blive organiseret med biskoppen som formand og med en repræsentant fra hvert af kvorum'erne og fra pigernes grupper i tilsvarende alder; og fuldtids- og/eller lokale missionærer vil være til rådighed til at instruere undersøgere, som er blevet henvist af medlemmer gennem biskoppen.

Som funktionærer og lærere i Søndagsskolen kan vi alle hjælpe, ikke alene ved at gøre vor del som missionærer, men også ved at udføre vore opgaver i Søndagsskolen så godt som vi overhovedet kan.

Selv om Kirkens foreslåede program bør følges i alle

enkeltheder, bør det betragtes som minimum og ikke være begrænset dertil. For eksempel har der været stort held i mange warder med at afholde, foruden de ovenfor omtalte programmer, et ekstra ugentligt møde. Vi har fornylig indført det i vort ward, og det giver løfte om at indvarsle en ny dag med proselyt-aktivitet i vort område. Det består i et møde, hvor alle medlemmer opfordres til at tage deres »gyldne kontakter« — venner, naboer og selv fremmede, som har udtrykt ønske om at lære mere om Kirken, — med.

Dette møde ledes af et medlem af biskoprådet og består af en kort gudstjeneste, et dåbsmøde (hvis der er dåbskandidater den pågældende aften), en klasseperiode og en afslutning, som omfatter bekræftelse af dem, som er døbt tidligere på aftenen. I klasserne er fuldtids- og lokale missionærer til rådighed, om nødvendigt, til at lede alle seks diskussioner; på denne måde vil en undersøger på et hvilket som helst stadium af lektierne modtage den næste lektie. I klasseperioden gennemgås der også en lektie af en serie på 12 »udviklings«-lektier for nylig døbte medlemmer og nylig aktiverede medlemmer.

Lektierne er organiseret og ledes på en sådan måde, at man kan komme ind på ethvert tidspunkt i serien og holde op, efter at man har været hele serien igennem. Derefter kan man gå til den genealogiske klasse, som også overføres af »ældre« medlemmer. En repræsentant fra hver hjælpeorganisation er tilstede ved disse møder, så programmet med at drage dem ind i fællesskabet begynder straks efter undersøgerens ankomst. Skønt dette program kun lige er begyndt, giver det løfte om at blive et værdifuldt supplement til Søndagsskolens og andre organisationers almindelige program i arbejdet med at orientere undersøgere.

Hovedformålet for funktionærer og lærere i Søndagsskolen er at »undervise i Evangeliet til alle medlemmer af Kirken«. Der er intet, som forhindrer os i at »tyvstarte« ved at udføre et aktivt og velorganiseret program med orientering af undersøgere, som for de flestes vedkommende snart vil blive medlemmer. Ved at følge nogle af de ovennævnte forslag og tilpasse dem, så de passer til det lokale behov, vil vi ikke alene bidrage til opfyldelsen af Daniels profeti (Se *Daniel 2:44—45*), men vi vil sikre os den glæde, som Herren taler om gennem Profeten Joseph Smith. (Se *Lære og Pagter 18:15—16*).

Lad os hjælpe med til at »fastholde et velkommen« for undersøgere ved at stille dem med »ansigt imod øst, imod sandhedens solopgang«.

VISDOMSORDET

Tobaksrygning (fortsat fra Stjernens februar nr.)

De senere års interesse for de skadelige virkninger ved tobakken har fremkaldt en masse forsøg og undersøgelser, især hvad lungekraftens voldsomme tiltagen angår.

I takt med den stigende velstand øges forbruget af cigaretter og cigarer og med dette forbrug lungekraften i uhyggelig grad. Er folk ikke klar over, hvad de stopper i munden, eller tror de blindt på overleveringer, skikke og traditioner, og giver sig i kast med hvad som helst, når bare andre også går ind for det samme?

Hvis vi vil høre ordene i vore øren TOBAK ER IKKE FOR LEGEMET, EJ HELLER FOR MAVEN og ER IKKE GODT FOR MENNESKET, så kan vi være enige om, at dette budskab fra afsnit 89 i Lære og Pagter taler til os på en måde, som vi ikke tager fejl af, hvis vi da i det hele taget tror på guddommelig inspiration, og det gør vi.

Men de mennesker, der ingen kendskab har til Guds kirkes principper, lever, som de ser alle andre lever, og benytter de samme nydelsesmidler med den selvfølgelighed, som et uvidende sind akcepterer på grundlag af, at sådan gør de alle nu en gang. Hvorfor man gør det er mindre vigtigt end det, at det kan gøres og bliver gjort af de mange.

Hvor forsigtig man skal være med at indtage forskellige stoffer, man ingen rigtig kendskab har til, så vi i Talidomid-tilfældene, hvor en tilsyneladende uskyldig pille, der var beregnet til hjælp, pludselig viste sig at være forfærdende i sin virkning, og det vidste ingen, før resultatet forelå. Så vågnede man op, men da var skaden sket.

Dette eksempel viser os, at hvad vi indtager gennem vor mund, som går igennem vore tarmfunktioner ad akkurat den samme vej som almindelig føde, kan optages ved kemisk forbindelse og gribe dybt ind i legemets molekylære opbygning. I dette tilfælde nåede talidomid-præparatets bivirkninger at trænge helt ind til D.N.A. og R.N.A. (arve- og vækstbetingede organer i cellerne) og bringe forstyrrelse i bygningen af det lille nye legeme hos den gravide moder.

Hvad nikotinen fra tobaksplanten angår, så har lægerne nu endelig langt om længe måttet indrømme, at den er farlig for sundheden som nydelsesmiddel ved rygning,

og den dag må og skal komme, hvor bivirkningerne ved kaffe- og tedrikning vil blive indrømmet som skadelige nydelsesmidler, hvis gifte belaster nervesystemet. Lad os slå fast, at nikotin er en under alle omstændigheder meget farlig gift, som i menneskets mund finder vejen åbnet til tarmfunktionerne og herigennem til legemets kemiske omsætningsapparat.

Livets lov siger os, at hvor stoffer mødes og valensbetingelserne er tilstede, dér sker forbindelser, som kan misdanne og bringe den legemlige ligevægt ud af balance. Når dertil kommer irriterede og omfintlige lunger, som er konstant udsat for forurening af støv og alle de partikler af kemisk art, der er i luften, kan det være sig ikke alene i storbyer, men alle steder hvor mennesket bor og bygger. De sidste års stigende brug af centralvarme og oliefyrede varmeagregater er medvirkende til at udtørre næsens og svelgets slimhinder, og derved gøre dem endnu mere modtagelige for dårlige påvirkninger udefra.

Hvad her er sagt gælder ikke kun brugen af tobakken, men spiritus, kaffe, te og alle andre NYDELSES MIDLER, som vi ikke kender reaktionen på, så står det til os, om vi vil finde ud af, hvorledes vi kan leve sundt og hvilke fødemidler og nydelsesdrikke, der er gode for mennesket eller i det mindste ikke er skadelige.

Knud Edsberg.

Kære Brødre og Søstre, lad os glædes over visdomsordet og aldrig forpasse en lejlighed til at udbrede kendskabet til dets vidunderlige og såre simple princip, det er en af de ting i kirken, der vejer tungt til i enhver diskussion, og som ingen retskaffen mand eller kvinde kan modsige.

Søndagsskolens Hovedbestyrelse opfordrer alle til allerede på nuværende tidspunkt at forberede — »bring en ven med — søndag« — sidst i juni. Lad os udvælge en god ven eller veninde, eller hvem som helst, der kunne være et emne til denne dag, det kunne dog være, at en eller anden blev interesseret, og lad os så få denne med hen i vor kirke, det ville være dejligt at se kirkerne fyldte på »bring en ven med-søndagen«.

S.H.

TEMPELREJSERNE I 1965

Har De husket at indsende den i marts nummeret af STJERNEN indlagte »Foreløbige tilmelding til tempelrejserne 1965«?

De to tempelrejser finder sted til følgende tider:

Rejse I: Fra 12. til 15. juli.

Rejse II: Fra 30. august til 2. september.

Læs nærmere om rejserne i marts nummeret af STJERNEN (side 56).

PRIMARY

Kære søskende og medarbejdere!

Vi vil gerne takke jer for det store arbejde, I gør for Primary, og ligeledes tak for det gode samarbejde, som I har vist os i Primary Hovedbestyrelse. Vi håber, det må fortsætte også i fremtiden, og at det må blive til lykke og fremgang for hver enkelt, så vel som for Primary.

Materialer.

Hvordan ser det ud med materialerne? Ville det ikke være et godt forsæt at få ryddet op i skabe og skuffer? Pas på de forskellige konvolutter med hjælpemidler, lad dem ikke blive blandet sammen; hver lærerinde burde have sit lektiehefte med tilhørende hjælpemappe og opbevare det hjemme, så hun kan forberede lektien og have de materialer parat, som skal bruges til hver Primarydag.

Sekretærene vil snart få et cirkulære sendt ud, hvori der står, hvad deres arbejde består i. Håber I kan sanktionere dette og være behjælpelige så meget I kan. Tak, kære allesammen!

Primary-lærerinder bør til enhver tid minde sig selv om den store chance de har for at kunne bringe nye medlemmer ind i Kirken.

Det drejer sig ikke blot om børnene, men også deres forældre, som bør gøres opmærksomme på den store indflydelse Primary har. Er det ikke en vidunderlig følelse at vide børnene sikret fremover i den forvisning, at de vil blive gode medborgere, hjælpsomme og gode mod andre, og måske vokse op til at blive virksomme missionærer?

Forældre indbydes til at komme til Primary fire gange i løbet af året — om efteråret, i julen, om foråret og i

løbet af sommeren. Dersom disse programmer forberedes omhyggeligt og udføres godt, vil de vise sig som sande velsignelser for alle, som deltager.

Forældrene bør anmodes om at hjælpe lærerinden, når som helst hun trænger til hjælp. Dette hjælper ikke blot lærerinden, men også forældrene, som på denne måde kommer til at stå både børnene og Kirken nærmere.

Nogle forældre synes ikke at forstå, hvor stor betydning det har, at deres børn kommer til Primary regelmæssigt. En af de måder, som kan give dem den bedste forståelse af dette, er at få dem i forbindelse med Primary. De bør indbydes til at komme og overvære møderne i Primary, når som helst de har lyst.

Hvis I har nogle problemer eller noget, I er utilfredse med, må I skrive af hjertens lyst til os, og vi vil forsøge at løse alting på bedste måde og så godt vi formår.

Husk, vi skal have ydmyghed, godhed og kærlighed overfor hinanden, og på denne måde vil vi klare alle skær.

Vi ved godt, at det har glippet nogle gange med foresendelserne, og det er der heller ingen undskyldning for, men vi vil stadigvæk forsøge at gøre vort bedste i fremtiden.

Til gengæld beder vi jer om at sende beløbet samtidig med bestillingerne. I kan tro, det er et stort problem for os, og det tager megen tid at skrive frem og tilbage.

Ja, så har vi ikke flere ønskemål i denne måned, men jeg tror, at I synes, at det var heller ikke så få!

De kærligste hilsener, og må Gud være med jer.

Primary Hovedbestyrelse.

Genealogisk instruktionsbog

Den *genealogiske instruktionsbog*, som vi omtalte ved de sidste distriktskonferencer, haves nu på lager.

Bogen vil være velegnet som undervisningsmateriale i de genealogiske foreninger, både til arbejds møder og til de teologiske lektier, idet der foruden de praktiske instruktioner findes udtalelser om genealogien og dens betydning af forskellige af Kirkens ledere.

Bogen koster kun *kr. 1,50* og kan bestilles ved indsendelse af beløbet på postgiro 333.38, Church of Jesus Christ and Latter-Day Saints, Dalgas Boulevard 164, København F. *Husk på talonen at skrive, hvad der ønskes!*

Genealogisk Forenings Hovedbestyrelse.

PRÆSTEDØMMET

Dette tror jeg på . . .

af Mark R. Nizon (16 år)

Jeg tror, at det at erhverve kundskab er en af mine vigtigste pligter. Desuden tror jeg, at vi som medlemmer af Kirken ofte undlader at drage fordel af den største chance vi har til at lære, som nogensinde er givet noget folk. Jeg tror, at denne chance ligger i hjemmet.

Det er i hjemmet, at diskussioner afholdes og problemer løses. Uden denne baggrundsstøtte fra mine forældre og brødre ved jeg, at jeg let kunne tabe de virkelige formål og mål i dette liv af syne.

Kirken prøver uden ophør at styrke båndet og formind-ske kløften mellem forældre og børn. Jeg tror, at det at tage med min fader, når det aronske præstedømme holder udflygt, og ved alle lejligheder, når de har »Far og Søne-sammenkomster, hjælper mig til at lære af min fader og lære mere om ham. Vi har så mange fornøjelser, når vi tager på lejr sammen. Det er en tid, hvor vi kan holde sjov, have hinanden til bedste, og vi kan alle lære noget af det.

Jeg tror, at alle organisationer er til hjælp og bistand for hjemmet. Når jeg hører noget i præstedømmets møde eller i Sondagsskolen eller i G.U.F., som er nyt for mig, eller er noget jeg ikke forstår, spørger jeg min fader om det. Han er i stand til at forklare mere i enkeltheder det, som vi ikke havde tid til at nå i klassen. Det er fra mine forældre, at det meste af mit kendskab til Kirkens lærdomme kommer. Jeg har lagt mærke til, at Kirken mere og mere prøver at bringe vore lektier hjem gennem forskellige programmer, begyndende med Primary. Dette program sætter børnene i stand til at stille spørgsmål og forældrene til at følge med i, hvad barnet laver. Selv før dette blev startet, diskuterede mine forældre ofte ved middagen, hvad der var blevet sagt ved stavskonferencer og nadvermøder, og sommetider belønnede de endda den, som kunne huske mest.

Jeg sagde før, at det er i hjemmet, at vi først lærer at bede. Jeg kan ikke huske, hvornår jeg ikke har sagt mine bønner om aftenen, før jeg gik i seng. Nu iagttagers jeg mine yngre brødre, når de lærer at velsigne maden. Jeg lægger mærke til den tålmodighed, der kræves for at lære folk bare det at bede. Jeg tror, dette hjælper mig til bedre at skønne på mine forældre.

Der synes aldrig at være tid nok til at nå alt mit arbejde. Jeg tror, at presset for at gøre mere end vi virkelig kan, stadig vokser. Af denne grund er jeg glad for at kunne tilbringe en aften hver uge sammen med min familie på »Familieaften«. Familieaftenerne har altid været noget særligt for os alle. Ved vore familieaften bliver der ført bog over alt det, der bliver diskuteret. Enhver fortæller det vigtigste, som er sket for ham siden det sidste møde. Vi har en bog over alle moderne siden 1959, og det er vældig sjov at se tilbage gennem årene og genkalde sig de ting, vi har udført sammen. Ledelsen af familieaftenen går på skift. Den, som leder den, planlægger hele programmet. Sommetider bliver vi allesammen opfordret til at holde en improviseret tale over emner, som vælges af den, som leder aftenen. I kan forstå, at dette hjælper mig meget i mit skolearbejde.

Vore familieaftener rækker fra talent-opvisninger til spilleaftener med film eller bowling. Vi har det altid morsomt og er glade for at gøre alle disse ting i fællesskab. Der er naturligvis en åndelig tanke og bøn ved hvert møde. Mine forældre føler, at disse familie-sammenkomster er af så stor betydning, at de ikke tillader, at noget forstyrrer dem. Vi tager ikke engang telefonen.

Mine forældre er det største eksempel for mig. De har oplært mig og vejledt mig. De har skabt en fuldendt atmosfære til at forbedre mig, og jeg stoler fuldstændig på dem. De har lært mine fem brødre og mig at påtage os et ansvar. Vi har alle normale huslige pligter, holder huset i orden og udfører vore pligter ved måltiderne. Arbejder i haven og med lørdags-arbejder, hjælper min fader med forskellige småarbejder og i hans forretning, og altid holder det tilsyneladende overvældende mængde arbejde i hjemmet os travlt beskæftiget. Men ved at organisere min tid og fordi jeg tror, de kommer først, har jeg været i stand til at påtage mig pligter i mit præstedømme-kvorum, mine spejder-aktiviteter og i skolen.

Allt i alt tror jeg, at et retskaffent hjem og en kærlig familie er den største velsignelse og det største aktiv, et menneske kan have. Som et eksempel kan jeg nævne, at da jeg var syv år gammel, påbegyndte jeg en opsparings-konto som forberedelse til en mission, ansporet af Far og Mor.

KREDSLÆRERINDERNES *budskali*

»Og I skal vidne om mig, Jesus Kristus, at jeg er den levende Guds Son.« (L. og P. 68:6).

Formål: At fremhæve det faktum, at et vidnesbyrd om Jesus Kristus som den levende Guds Son, er verdens vigtigste behov idag.

Ved en bestemt lejlighed, da Jesus besøgte byen Kæsarea Filippi, der lå mod nord, spurgte Han sine disciple, hvem menneskene sagde, Han var. Discipleerne svarede, at nogle troede, Han var Johannes Døber, nogle Elias og andre Jeremias eller en af de andre fordums profeter. Så spurgte Jesus sine disciple, hvem *de* mente, Han var. Simon Peter svarede og sagde: »Du er Kristus, den levende Guds Son.« (Matt. 16:16).

Under sin jordiske tjeneste vidste Frelseren, at hvis, Hans lærdomme skulle blive af varig værdi og vise sig effektive i disciplenes liv, måtte de vide — uden skygge af tvivl — at Han var Kristus, den længe lovede Messias, den levende Guds Son. Hvis dette vidnesbyrd var vigtigt, da Herren var levende og gav undervisning på jorden, er det lige så vigtigt i vort liv idag. Da vi ikke er velsignet med Herrens personlige nærværelse, så Han kan råde og vejlede os, må vi leve ved tro, idet vi ved, at Hans Ånd kan være med os, hvis vi søger den, og at Hans lærdomme ikke blot er de mest effektive, men også den eneste virkelige vejleder vi har i nutidens komplicerede tilværelse.

Da de vældige bygninger, som nu danner Radio Center i hjertet af Manhattan, New York, blev bygget, lod en klog arkitekt følgende indskrive på murene af hovedbygningen: »Menneskets endelige skæbne afhænger ikke af, om han kan lære nye lektier eller gøre nye opdagelser eller nye erobringer, men på, om han har accepteret de lærdomme, der blev ham forkyndt for næsten 2.000 år siden.«

I vore dage oplever vi udviklinger og resultater inden for videnskaben, som får hele jorden til at skælve. Vi har skabt bemærkelsesværdige, elektroniske opdagelser, som tjener og hjælper os. Vi gør enestående fremskridt med hensyn til at udforske universets hemmeligheder, og vi taler endog om at besøge månen. Og dog er der ingen af disse resultater eller erobringer, der kan hjælpe os med at løse vore dybe, menneskelige problemer; de vil heller ikke på nogen som helst måde kunne hjælpe os til at vinde evig frelse, med mindre vi kan bære vidnesbyrd om den overbevisning, at Jesus er Kristus, at Han levede, døde og opstod for vor frelse og opbyggelse. Kun gennem dette vidnesbyrd og gennem villighed til at følge Hans lærdomme, kan vi sikre os fred i sindet, sand lykke, fred på jorden og glæde i den kommende verden.

Siden evangeliets gengivelse i disse sidste dage har vore

kirkeledere båret utallige vidnesbyrd om Kristi virkelighed som Guds Son, og de har rådet os til at styrke vore egne vidnesbyrd og fremføre dem. Som eksempel på disse magtfulde vidnesbyrd fra vore ledere inden for Kirken, vil vi nævne følgende fra præsident David O. McKay: »Af hele min sjæl accepterer jeg Jesus Kristus som menneskehedens Frelser og Forløser. Og da jeg accepterer Ham som min Forløser, Frelser og Herre, er det kun logisk, at jeg accepterer Hans evangelium som planen til frelse, som den eneste fuldkomne vej til lykke og fred.« (The Instructor, 99:161, June 1957).

Som medlemmer af Hans genoprettede Kirke er vi alvorligt forpligtet til at opbygge vore personlige vidnesbyrd og til at vidne for os selv og for andre, at Jesus lever, at Han er den levende Guds Son. Hvorledes kan vi opbygge dette vidnesbyrd? Den bedste måde at opbygge og styrke vort vidnesbyrd på er at læse om Ham i Skrifterne, lære Hans befalinger og efterleve dem. Det er gentagne gange blevet sagt til os, at hvis vi gør de ting, Herren siger til os, vi skal gøre, vil vi med sikkerhed vide, at Han er vor Frelser. Jesus sagde: »Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget.« (Joh. 7:17).

Vi kan også styrke vore vidnesbyrd ved både at lytte til andres vidnesbyrd og selv rejse os og bære vidnesbyrd. Vi bør gøre dette, når som helst der er passende anledning til det over for vore familier, vore venner og under vidnesbyrdsmoderne. Vi bærer desuden alvorligt vidnesbyrd for Herren, for os selv og for forsamlingen, når vi deltager i nadveren værdigt og i hjertets renhed, om at vi er »villige til at påtage os din Søns navn og altid erindre ham og holde hans bud ...« Når vi deltager i nadveren, bør vi koncentrere os om at tænke på Frelseren og på de velsignelser, vort vidnesbyrd om Ham bringer os.

Ved at styrke vort vidnesbyrd og frembære det for andre, kan vi sige med den gamle profet, Job: »Jeg ved, at min Forløser lever.« (Job 19:25). I den smukke hymne: »Han lever, vor Forløser stor« kommer det til udtryk, hvilken glæde og trost denne overbevisning bringer. Præsident Grant sagde engang: »Der er ingen glæde i verden, der kan sammenlignes med den glæde, det er, i sit hjerte at vide, at Gud lever, at Jesus er Kristus.« (Moments with the Prophets, page 197).

I Lære og Pagter siges det til os, at hvis vore vidnesbyrd og vor livsførelse bærer vidnesbyrd om vor Frelser, Jesus Kristus, har vi følgende løfte fra Herren: »... frygt ikke, thi jeg, Herren, er med jer og vil stå jer bi.« (68:6).

Sandelig — ingen kan få en større velsignelse!

Obs.:

GARMENTS

Søskende, som har været i Templet, kan hos deres grenspræsident få en prislister over garments med oplysninger om, hvor og hvorledes de kan købe deres garments.

I København sælges garments ved søster *Inger Kyhlensø* onsdag fra kl. 12—18 i kirken, Priorvej 12, F.

Bygge-Hygge Middag i København Distrikt

Lørdag den 13. marts afholdt København Distrikt en Bygge-Hygge-Middag til fordel for kirkebyggeriet på Maglegårds Alle.

Aftenen var under distriktspræsidentskabets ledelse, og hele madlavningen så vel som serveringen blev forestået af præsidentskabet og sekretæren samt disses hustruer. Menuen, der var opfundet og sammensat af distriktspræsident Orla Rasmussen, og som tydede på, at der er en del af en gourmet i ham, bestod af aspargessuppe, helstegt svinemorbrad med flækket tomat m/ peberrod og sauce à la Orla'ndaise med ærter og karotter og bagte kartofler, samt isanretning til dessert.

Aftenen begyndte kl. 18,30, og efter at grenspræsidenten for Centrum Gren, broder Bent Lindhardt havde åbnet med bøn og velsignet maden, begyndte gæsterne at fortere den veltilberedte mad i den meget smukke og dekorativt pyntede sal.

Mellem hovedretten og desserten var der optræden fra Søndre Gren med broder Egon Bolvig og hans violin, akkompagneret af broder Erik Andersen. Efter middagen holdt broder Jørgen Ljungstrøm et causeri over emnet »Moderne kunst«.

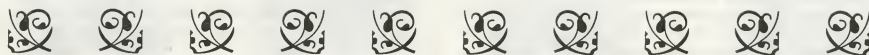
Herefter var der auktion over de ting, der var givet til

formålet, bl.a. et stort antal radioer. Auktionens første del forløb festligt, med mange muntre bemærkninger og gode bud. Der var derefter igen optræden ved forskellige søskende, først en kvartet fra Nordre Gren, bestående af ægteparrene Jørgen Ljungstrøm og Erik Andersen, der sang Negro Spirituals. Derpå optrådte broder Frode Bernskov med fællessang. Centrum Sjælland viste et udsnit af kunstmalerskolens arbejde ved tre af brødrene, der bl.a. malede et billede efter model. Billedet, der i parentes bemærket lignede et væltet læs kul, blev solgt til ophængning på STJERNEN's kontor for et kæmpebeløb, senere. Der var så igen auktion, efterfulgt af fællessang. Distriktspræsidentskabet viste ved en sketch, hvorledes det arbejder ved sit møde om onsdag. Broder Hans Larsen fra Slagelse læste to historier på sjællandsk, og som sidste nummer optrådte broder Helmut Johansen og broder Bent Lindhardt med sang og små vittigheder.

Den ualmindelig vellykkede aften sluttede kl. 22,35 med bøn ved broder Tom Asmussen.

Tilstedet var 161, og aftenen gav et netto-overskud til byggefonden på kr. 2053,91.

Mere af den slags!

Velkommen til

G.U.F. - Stævnet

i Esbjerg den 25., 26. og 27. juni

FØDELSSDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

Aarhus:

Anna Margrethe Elisabeth Nielsen, 70 år den 5. maj.

København Nordre Gren:

Anna Kragh, Håndværkerhaven, 85 år den 5. maj.

Martin Emil Nielsen, Frederikslundvej 20, 60 år den 22. maj.

Amager:

Thora Henriksen, Grækenlandsvej 13, 75 år den 11. maj.

Hjørring:

Thomas Christian Nielsen, 75 år den 18. maj.

Roskilde:

Søren Theodor Nielsen, 65 år den 29. maj.

Odense:

Christian Klokker Hansen, 65 år den 29. maj.

Hilsen fra Amerika:

Broder og søster *Marinus* og *Maren Madsen* sender fra deres hjem i Los Angeles, California, de bedste hilsener til søskende og venner i Danmark.

Nyt fra Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, *David Paul Sampson*, sender hilsen til alle søskende i Danmark med meddelelse om, at han har indgået forlovelse med *Bonnie F. Jamison*, og de påtænker at blive viet i Salt Lake Templet i juli i år. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

»Det verdensberømte tabernakelkor«

var titlen på et gramfoncauseri, som Danmarks Radio bragte den 30. marts kl. 20.15. Man horte en række af korets store sange, akkompagneret af Philadelphia Orchestra under ledelse af *Eugene Ormandy*, og broder *Jørgen W. Schmidt*, som holdt causeriet, fik bl. a. lejlighed til at fortælle historien bag Mågemonumentet på Tempelpladsen.

Bryllupper i København

April måned stod i brylluppernes tegn i København. Ikke mindre end tre par blev viet, nemlig følgende:

3. april: Søster *Solveig Thrane* og broder *Ib Rasmussen*, og søster *Birgitte Eadsberg* og broder *Poul Petersen*. Disse to par blev derefter viet for tid og evighed i templet i Schweiz den 6. april.

10. april: Søster *Kirsten Christensen* og broder *Birger Munck*. Dette par rejser til templet i juli sammen med de øvrige danske søskende.

København Søndre Gren bedes os meddele, at basaren afholdes den 8. maj, ikke som tidligere meddelt d. 5. maj.

VELSIGNELSER:

Svendborg: 7. marts:

Villy Thagård Hansen og *Yrsa Agnete Jørgensen Hansens* søn, *Jim Thagård Hansen*, velsignet af broder *Harald Holm*.

DØDSFALD:

Amager:

Den 10. februar døde broder *Vilhelm Jens Kamper Jacobsen*, 43 år gammel. Æret være broder *Jacobsens* minde!

Svendborg:

Den 17. februar døde søster *Konstance Frederikke Nielsen*, 70 år gammel. Æret være søster *Nielsens* minde!

Aarhus:

Den 18. februar døde søster *Christiane Kirstine Bach*, 72 år gammel. Æret være søster *Bachs* minde!

Døb:

København Søndre Gren: 27. marts:

Tage Werner Røder

København Centrum Gren: 13. marts:

Gert Flemming Hansen

20. marts:

Inga Marguerita Kongshammer

Kirsten Kongshammer

Amager: 6. marts:

Benny Peter Jensen

Fredericia: 6. marts:

Jytte Kainsbak Jensen

Nordsjælland Gren: 27. marts:

Melitta Svendsen

Døbt af:

Broder Vagn Thorvald Røder

Ældste Stephen C. Petersen

Ældste Greg L. Collinwood

Ældste Greg L. Collinwood

Broder Verner Korsgård

Broder Søren Hæstrup Nielsen

Ældste Arthur J. Dent

Håndspåbyggelse ved:

Broder Vagn Thorvald Røder

Broder Palle Hatting

Ældste Greg L. Collinwood

Ældste Greg L. Collinwood

Ældste John A. Sørensen

Ældste Larry C. Johnson

Ældste Ralph C. Dent

Ordinationer:

København Nordre Gren: 14. februar:

Dan Sparwath Auerbach

21. februar:

Per Bak Sørensen

Bent Niels Aage Ronnenberg

Til:

Lærer

Diakon

Diakon

Ordineret af:

Broder Egon Auerbach

Broder Frode Bernskov

Broder Jørgen Ljungstrøm

Missionærforflytninger:

12. marts:

Arva Wahlen

Karen Brown

Mary Lu Wood

Elese Christensen

26. marts:

Clifford L. Forslund

Ford Lund Stevenson

John A. Lewis

Arthur J. Dent

Fra:

Horsens

Horsens

Odense

Missionskont.

Herning

Amager

Holte

Valby

Til:

Missionskont.

Odense

Missionskont.

Aarhus

Missionskont.

Herlev

Amager

Sundby

Harry J. Larsen

Charles S. Peterson

Michael E. Andersen

Roger V. Sybrowsky

Glen R. Hiltton

Rex G. Petersen

Gordon Westenskov

Clarke F. Echols

Orville S. Larsen

Kenneth S. Hansen

Ringsted

Bispebjerg

Sundby

Østerbro

Charlottenlund

Næstved

Esbjerg

Aarhus

Haderslev

Viborg

Østerbro

Ringsted

Holte

Søborg

Missionskont.

Missionskont.

Herning

Esbjerg

Viborg

Aarhus

Missionærrankomster:

Med S.A.S. via New York er følgende missionærer den 23. marts ankommet til den danske mission:

Ralph Waldo Rasmussen fra Burley, Idaho, beskikket til at arbejde i Haderslev.

Alfred Carl Nielsen fra Tacoma, Washington, beskikket til at arbejde i Charlottenlund.

Byron Peter Halling fra Harbor City, California, beskikket til at arbejde i Næstved.

Lynn Norman Jensen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde på Bispelbjerg.

Robert Christian Weierman fra La Puente, California, beskikket til at arbejde i Hvidovre.

Don Ray Nelson fra Santaquin, Utah, beskikket til at arbejde i Valby.

Missionæraflysninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

16. marts: *Frances Kay Lund* fra Preston, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

26. marts: *Henning S. Jensen* fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Søborg.

Raymond E. Nielsen fra Logan, efter sidst at have arbejdet i Randers.

Harold G. Wilsted fra Indianapolis, Indiana, efter sidst at have arbejdet som assistent til missionspresidenten.

John A. Sorensen fra Logan, Utah, efter sidst at have arbejdet i Hvidovre.

Richard L. Jensen fra Logan, Utah, efter sidst at have arbejdet i Herlev.

16. april: *Stanford K. Madsen* fra Bountiful, Utah, efter sidst at have arbejdet i Herlev.

Randy K. Murdock fra Driggs, Idaho, efter sidst at have arbejdet på Amager.

Roger K. Larsen fra La Grande, Oregon, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

Dennis W. Kjeldsen fra Emmett, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Glostrup.

Paul J. Robbins fra Orem, Utah, efter sidst at have arbejdet i Herning.

Michael Wade Olsen fra Denver, Colorado, efter sidst at have arbejdet i Roskilde.

Ralph W. Rasmussen

Alfred C. Nielsen

Byron P. Halling

Lynn N. Jensen

Robert C. Weierman

Don R. Nelson

** Frances Kay Lund*

Henning S. Jensen

Raymond E. Nielsen

Harold G. Wilsted

John A. Sorensen

Richard L. Jensen

Stanford K. Madsen

Randy K. Murdock

Dennis W. Kjeldsen

Paul J. Robbins

Michael W. Olsen

Roger K. Larsen

Billetter til originalpriser: TOG, FLY, SKIB, hotel-reservationer, forsikringer, valuta m. m. Individuelle rejser, selskabsrejser.

JØRGENSENS *Rejsebureau*

JERNBANEGADE 7 - KØBENHAVN V.
TLF. (01) 15 95 80
Ryesgade 20 - Århus C. - Tlf. (061) 2 99 66

Exportmodel

splinterny — til speciel pris — glimrende til europatur — eller en tur over Atlanten. Kan derefter sælges til overpris. Kontakt MOGENS — HE 3280.

Corona TAPET

H. P. BALTZER

Begravelsesforretning

(Vanløse Ligkistemagasin)

Begravelser ordnes overalt - egen rustvogn
Jyllingevej 8 - København - (01) 71 75 01

Biler, så er det her det foregår. Specialitet er stadig folkevogn, men andre mærker haves også.

Venlig hilsen
Mogens - HE 3280

KRONET MED HERLIGHED

KRONET MED HERLIGHED, som har været bragt på midtersiderne af STJERNEN siden juni 1963, sluttede i sidste nummer og kan nu indbindes.

Indbindingen vil være i brun fab-lea (i lighed med STJERNEN), og prisen vil blive

Kr. 7,50

men denne pris forudsætter, at et større antal indbindes på én gang, og vi må derfor sætte fristen for indsendelse af de løse ark til *1. juni 1965*. Hvad der indsendes efter dette tidspunkt, vil kun kunne blive indbundet lejlighedsvis og til betydelig højere pris.

De, som ønsker bogen indbundet, bedes indsende de løse ark, som *udtages af STJERNEN og foldes sammen*, så de ligger med sidetallene i nummerorden, og med titelbladet, som fandtes i juni 1963,

forrest. Skulle De mangle enkelte ark, bedes det meddelt på en vedlagt seddel *summen med arkene*, og vi skal da lægge dem til mod betaling af 25 øre pr. ark.

Arkene indsendes til DEN DANSKE STJERNE, Dalgas Boulevard 164, København F., og betalingen bedes indsendt samtidig på postgiro 33338, Church of Jesus Christ of Latter-Day Saints, Dalgas Boulevard 164, København F. *Husk på talonen at skrive, hvad pengene er til.*

